

Donderdag 27 Juni 2019

Inhoud

- 1) **Sluiting weeshuis zindert na ruim 50 jaar nog altijd na: “Wij waren weerloze slachtoffers” Het Nieuwsblad - 27 Jun. 2019 - Pagina 4**
Het is donderdag exact 62 jaar geleden dat Aimé Bynens (72) na het overlijden van zijn ouders in het weeshuis in Mechelen terecht kwam. “Op mijn verjaardag op 27 juni 1957 hebben ze mij in het weeshuis geplaatst”, zegt hij. Dat sloot ruim 50 jaar geleden in 1967 van de ene dag op de andere de deuren, met Aimé als laatste bewoner. Tot vandaag zit hij met vragen.
- 2) **“Wij waren weerloze slachtoffers” Gazet van Antwerpen - 27 Jun. 2019 - Pagina 14**
Exact 62 jaar geleden kwam Aimé Bynens (73) na het overlijden van zijn ouders terecht in het weeshuis in Mechelen. “Op mijn verjaardag op 27 juni 1957 hebben ze mij in het weeshuis geplaatst”, zegt hij. Dat sloot ruim 50 jaar geleden in 1967 van de ene dag op de andere de deuren, met Aimé als laatste bewoner. Tot vandaag zit hij met vragen.

Sluiting weeshuis zindert na ruim 50 jaar nog altijd na: “Wij waren weerloze slachtoffers”

N Het Nieuwsblad - 27 Jun. 2019
Pagina 4

* Het Nieuwsblad : Regionaal: Mechelen-Lier

Het is donderdag exact 62 jaar geleden dat Aimé Bynens (72) na het overlijden van zijn ouders in het weeshuis in Mechelen terecht kwam. “Op mijn verjaardag op 27 juni 1957 hebben ze mij in het weeshuis geplaatst”, zegt hij. Dat sloot ruim 50 jaar geleden in 1967 van de ene dag op de andere de deuren, met Aimé als laatste bewoner. Tot vandaag zit hij met vragen.

Aimé Bynens woont tegenwoordig in Zoersel, maar hij is een geboren en getogen Mechelaar. “Ik heb hier gewoond tot 1995”, zegt hij. De terreur van de Tweede Wereldoorlog maakte van hem een wees. Niet toevallig spreken wij af in een brasserie op de Grote Markt. Het pand waar vandaag De Met gevestigd is, werd ooit uitgebaat door zijn ouders als café Royal. “Zelf heb ik hier nooit gewoond, maar hier is de miserie voor mij wel begonnen. En toch kom ik hier graag. Als ik afspreek in Mechelen is het altijd op deze plek. Het doet mij iets”, stelt hij.

In 1942, de oorlog woedde volop, werd het café in beslag genomen door de Gestapo om de grote zalen op de eerste verdieping te kunnen gebruiken. “Mijn vader was nogal koningsgezind en hij was daar allesbehalve mee opgezet. Even later werd hij met steun van de toenmalige burgemeester weggevoerd als politiek gevangene. Door de mishandelingen is hij kapotgemaakt”, vertelt Aimé.

Laatste bewoner

In 1950, vier jaar na de geboorte van Aimé, stierf zijn vader. “Zes jaar later overleed ook mijn moeder aan een hartaderbreuk, als gevolg van de miserie. Als tienjarige bleef ik alleen achter”, vertelt hij. Binnen de familie kreeg Aimé een voogd en een voogdes. “Zij hebben beslist om mij te plaatsen bij een zoon van mijn meter, de zus van mijn vader die ook mijn voogdes was. Zo kwam ik terecht bij een schippersgezin in Brussel en ging ik naar de schippersschool.”

Alsof de miserie nog niet groot genoeg was, bleek Aimé er niet lang welkom. “Toen ik elf werd, bleek het wezengeld onvoldoende om alle kosten te dekken. Op mijn verjaardag op 27 juni hebben ze mij in het weeshuis in Mechelen geplaatst”, zegt hij. Het is dan 1957 en het weeshuis in de Lange Schipstraat is het nieuwe thuis van een jongen van elf.

“Wees worden is hard. Maar het leven in het weeshuis waarbij je eigenlijk geen opvoeding krijgt, tekent je nog veel harder. Ik heb wel de kans gehad om te studeren en ik heb een mooie carrière kunnen uitbouwen, maar ik was niet omringd door familie”, klinkt het. Aimé Bynens bleef er tot de laatste dag wonen. Hij was 21. “De laatste vier tot vijf maanden was ik er alleen. Ik ben er weggegaan op 18 augustus 1967.”

Hoop op gedenkplaat

Vandaag is in de gebouwen het Sociaal Huis gevestigd, maar heel sociaal ging het er indertijd bij de sluiting niet aan toe. “Wij weten nog altijd niet waarom het weeshuis moest sluiten. Dat houdt ons nog steeds bezig”, geeft Aimé aan.

Toen hij in 1957 in het weeshuis arriveerde, verbleven er zo'n tachtig jongens. “De meesten waren geplaatst. Ik denk dat wij maar met twee echte wezen waren.”

Anno 2019 zijn er nog maar weinig mensen die weten dat er ooit een jongens- en meisjesweeshuis was in de Lange Schipstraat. “Dat doet pijn. Wij hopen op erkenning. Een gedenkplaat zou voor ons al veel betekenen”, zegt Aimé. Toen recent in een blad een foto verscheen over een 'onbekende' fanfare raakte hem dat in het hart. Hij haalt een foto boven van de Wereldtentoonstelling in Brussel in 1958. “Die fanfare, dat waren wij, de muzikanten van het Sint-Heilwich Jongensweeshuis. Het is alsof we nooit hebben bestaan.”

Weerloze slachtoffers

Maar er is meer dat de zeventiger bezighoudt. “Wij willen graag de échte reden kennen waarom het weeshuis destijds moest sluiten. Er werd toen door de Commissie van Openbare Onderstand (COO, voorloper OCMW, red.) een uitverkoop gehouden van jongeren. Beslissingen werden genomen zonder enig inlevingsvermogen. Wij waren weerloze slachtoffers”, stelt Aimé.

Gemeenteraadslid Freya Perdaens (N-VA) helpt hem bij zijn zoektocht naar de waarheid. “In dossiers hebben we gelezen hoe jongens tegen het advies van maatschappelijk assistenten in opnieuw naar huis werden gestuurd. Ze werden nochtans uit het gezin geplaatst met een reden”, zegt Perdaens. Een paar dat zelf ooit wees was, nam zelf twee wezen in huis. “Daarvoor kregen ze twee dekens, een kast en een aanbeveling bij de sociale huisvestingsmaatschappij”, zegt het raadslid.

Plannen voor boek

Alhoewel er ook met Aimé andere plannen waren, kon hij uiteindelijk terecht bij Richard Bellens, de directeur van het weeshuis. “Zo mocht ik nog een tijdje in het weeshuis blijven wonen, tot op de dag dat ik trouwde”, luidt het.

Een jaar voor de sluiting in 1967 waren er al plannen om van het weeshuis tijdelijk een bejaardentehuis te maken. Dat is mogelijk een verklaring voor het opdoeken ervan. “We lezen dat er zagezegd bijna geen jongeren meer in het weeshuis verbleven, terwijl het er op dat moment nog dertig waren. In april 1967 waren er nog drie meisjes en vijf jongens”, zegt Freya Perdaens.

Over zijn leven in het weeshuis wil Aimé Bynens graag een boek schrijven. “Er is zoveel over te vertellen, maar ik kom er niet toe. Ik ben op zoek naar iemand die me kan helpen”, aldus Aimé. Samen met een tiental mensen die ooit in het weeshuis verbleven, komt hij maandelijks nog samen.

Sven Van Haezendonck

“Wij waren weerloze slachtoffers”

Gazet van Antwerpen - 27 Jun. 2019
Pagina 14

* Gazet van Antwerpen : Mechelen - Waas

Exact 62 jaar geleden kwam Aimé Bynens (73) na het overlijden van zijn ouders terecht in het weeshuis in Mechelen. “Op mijn verjaardag op 27 juni 1957 hebben ze mij in het weeshuis geplaatst”, zegt hij. Dat sloot ruim 50 jaar geleden in 1967 van de ene dag op de andere de deuren, met Aimé als laatste bewoner. Tot vandaag zit hij met vragen.

Aimé Bynens woont tegenwoordig in Zoersel, maar hij is een geboren en getogen Mechelaar. “Ik heb hier gewoond tot 1995”, zegt hij. De terreur van de Tweede Wereldoorlog maakte van hem een wees. Niet toevallig spreken wij af in een brasserie op de Grote Markt. Het pand waar vandaag De Met gevestigd is, werd ooit uitgebaat door zijn ouders als café Royal. “Zelf heb ik hier nooit gewoond, maar hier is de miserie voor mij wel begonnen. En toch kom ik hier graag. Als ik afspreek in Mechelen, is het altijd op deze plek. Het doet mij iets”, stelt hij.

In 1942, de oorlog woedde volop, werd het café in beslag genomen door de Gestapo om de grote zalen op de eerste verdieping te kunnen gebruiken. “Mijn vader was nogal koningsgezind en hij was daar allesbehalve mee opgezet. Even later werd hij met steun van de toenmalige burgemeester weggevoerd als politiek gevangene. Door de mishandelingen is hij kapotgemaakt”, vertelt Aimé.

Schippersgezin

In 1950, vier jaar na de geboorte van Aimé, stierf zijn vader. “Zes jaar later overleed ook mijn moeder aan een hartaderbreuk, als gevolg van de miserie. Als tienjarige bleef ik alleen achter”, vertelt hij. Binnen de familie kreeg Aimé een voogd en een voogdes. “Zij besloten om mij te plaatsen bij een zoon van mijn meter, de zus van mijn vader die ook mijn voogdes was. Zo kwam ik terecht bij een schippersgezin in Brussel en ging ik naar de schippersschool.”

Alsof de miserie nog niet groot genoeg was, bleek Aimé er niet lang welkom. “Toen ik elf werd, bleek het wezengeld onvoldoende om alle kosten te dekken. Op mijn verjaardag op 27 juni hebben ze mij in het weeshuis in Mechelen geplaatst”, zegt hij. Het is dan 1957 en het weeshuis in de Lange Schipstraat is het nieuwe thuis van een jongen van elf.

“Wees worden is hard. Maar het leven in het weeshuis waarbij je eigenlijk geen opvoeding krijgt, tekent je nog veel harder. Ik heb wel de kans gehad om te studeren en ik heb een mooie carrière kunnen uitbouwen, maar ik was niet omringd door familie”, klinkt het. Aimé Bynens bleef er tot de laatste dag wonen. Hij was 21. “De laatste vier tot vijf maanden was ik er alleen. Ik ben er weggegaan op 18 augustus 1967.”

Hoop op gedenkplaat

Vandaag is in de gebouwen het Sociaal Huis gevestigd, maar heel sociaal ging het er indertijd bij de sluiting niet aan toe. “Wij weten nog altijd niet waarom het weeshuis moest sluiten. Dat houdt ons nog steeds bezig”, zegt Aimé. Toen hij er in 1957 arriveerde, verbleven er zo'n tachtig jongens. “De meesten waren geplaatst. Ik denk dat we maar met twee wezen waren.”

Anno 2019 zijn er nog maar weinig mensen die weten dat er ooit een jongens- en meisjesweeshuis was in de Lange Schipstraat. “Dat doet pijn. Wij hopen op erkenning. Een gedenkplaat zou voor ons al veel betekenen”, zegt Aimé. Toen recent in een blad een foto verscheen over een 'onbekende' fanfare, raakte hem dat in het hart. Hij haalt een foto boven van de Wereldtentoonstelling in Brussel in 1958. “Die fanfare, dat waren wij, de muzikanten van het Sint-Heilwich Jongensweeshuis. Het is alsof we nooit hebben bestaan.”

Maar er is meer dat de zeventiger bezighoudt. “Wij willen graag de échte reden kennen waarom het weeshuis destijds moest sluiten. Er werd toen door de Commissie van Openbare Onderstand (COO, voorloper OCMW, red.) een uitverkoop gehouden van jongeren. Beslissingen werden genomen zonder enig inlevingsvermogen. Wij waren weerloze slachtoffers”, stelt Aimé. Gemeenteraadslid Freya Perdaens (N-VA) helpt hem bij zijn zoektocht naar de waarheid. “In dossiers hebben we gelezen hoe jongens tegen het advies van maatschappelijk assistenten in opnieuw naar huis werden gestuurd. Ze werden nochtans uit het gezin geplaatst met een reden”, legt Perdaens uit. Een paar dat zelf ooit wees was, nam zelf twee wezen in huis. “Daarvoor kregen ze twee dekens, een kast en een aanbeveling bij de sociale huisvestingsmaatschappij”, zegt het raadslid.

Plannen voor boek

Alhoewel er ook met Aimé andere plannen waren, kon hij uiteindelijk terecht bij Richard Bellens, de directeur van het weeshuis. “Zo mocht ik nog een tijdje in het weeshuis blijven wonen, tot op de dag dat ik trouwde”, luidt het. Een jaar voor de sluiting in 1967 waren er al plannen om van het weeshuis tijdelijk een bejaardentehuis te maken. Dat is mogelijk een verklaring voor het opdoeken ervan. “We lezen dat er zogezegd bijna geen jongeren meer in het weeshuis verbleven, terwijl het er op dat moment nog dertig waren. In april 1967 waren er nog drie meisjes en vijf jongens”, zegt Freya Perdaens.

Over zijn leven in het weeshuis wil Aimé Bynens graag een boek schrijven. “Er is zoveel over te vertellen, maar ik kom er niet toe. Ik ben op zoek naar iemand die me kan helpen”, aldus Aimé. Samen met een tiental mensen die ooit in het weeshuis verbleven, komt hij maandelijks nog samen.

Sven Van Haezendonck